

geplaatst, door de in het dictum dier uitspraak voorkomende woorden „in een onderneming”, niet opgemerkt.

's-Gravenhage, April 1916.

Mr. J. MORTIER HIJMANS,
voorzitter van den Raad van Beroep.

Dankbaar ben ik mr. MORTIER HIJMANS voor zijn hierboven gegeven nadere toelichting tot de uitspraak van den Centralen Raad van Beroep. Toch geloof ik, dat hij het ons, leeken op het gebied van het recht, niet al te zeer kwalijk mag nemen, dat wij een enkele maal tegenspraak meenen te zien in rechterlijke uitspraken. In dit geval hebben wij te doen met twee tegengestelde uitspraken in twee aangelegenheden, die bij oppervlakkige beschouwing schijnbaar (ik geef gaarne toe, dat het slechts schijn is) gelijksoortig zijn. Maar nu vergete men niet, dat in deze beide zaken door twee andere colleges, waarin ook rechtsgeleerden zitten, twee uitspraken gedaan zijn, die ieder voor zich regelrecht in strijd waren met de uitspraak, in die zelfde aangelegenheid door den Centralen Raad van Beroep gedaan. Ik geef terstond toe, dat men, om die uitspraken te mogen beoordeelen, de overwegingen, waarop zij berusten, moet kennen. Zoo blijkt mij thans, dat de Raad van Beroep te 's Gravenhage heeft overwogen, dat collega KORTMAN in zijn bedrijf werkkrachten bezigt, t.w. zijn loontrekkende dienstbode en soms ook schoolmeisjes voor het bezorgen der geneesmiddelen. Maar waar de uitspraken der Beroepsraden te Dordrecht en te 's Gravenhage mij niet in alle overwegingen volledig bekend waren, is het niet zoo verwonderlijk, dat de conclusies dezer vier uitspraken op mij, als leek, een eenigszins verwarrenden en elkaar tot zekere hoogte tegensprekenden indruk maakten.

Overigens was het niet zozeer mijn bedoeling de aandacht der lezers van dit blad te vestigen op de schijnbare tegenstrijdigheid dier uitspraken, dan wel om den inhoud dier tweede uitspraak van den Centralen Raad van Beroep, die voor de apotheekhoudende geneeskundigen van zoo groot belang is, evenzeer als de eerste uitspraak, onder de aandacht onzer lezers te brengen.

P. MUNTENDAM.

HET WEL OF NIET AANGEVEN VAN ONGEVALLLEN.

Een paar gesprekken, die ik in de afgelopen week had, en een brief van een collega geven mij aanleiding, om terug te komen op hetgeen collega VAN BAELE in het nummer van 25 Maart schreef, om namelijk hier te herhalen den raad, dien ik altijd geef aan collegae, die mij daarnaar vragen. De behandelende geneeskundige doet m. i. het best door iedere bemoeiing te weigeren met het wel of niet aangeven van een ongeval (afgezien van de positie als adviseur eener fabrieksdirectie of derg.). De ongevallenwet legt den werkgever de verplichting op, de ongevallen aan te geven en kent daarbij geen verschil tusschen ernstige of niet ernstige. De Hooge Raad heeft nu beslist, dat ongevallen beneden een zekeren (of liever beneden een zeer onzekeren) graad van belangrijkheid niet behoeven te worden aangegeven. Wil een werkgever aan den behandelenden geneeskundige inlichting vragen betreffende den ernst van het letsel, den vermoedelijken duur der arbeidsongeschiktheid enz., dan geve deze die inlichtingen, voor zoover hij meent dat te mogen en te kunnen doen; wil de vrager dan op grond van die inlichtingen besluiten een ongeval niet aan te geven, *dat is uitsluitend zijn zaak*; de arts heeft daarmee niets te maken en neme daaromtrent geenerlei medeverantwoordelijkheid op zich.

Een geheel andere zaak is, dat de dokter soms reden heeft de aangifte te wenschen, omdat hij door de Rijksverzekeringsbank voor de behandeling wil betaald worden. In dat geval kan hij op de aangifte aandringen en als hij daarmee zijn doel niet be-

reikt, kan hij òf zelf òf door tusschenkomst van den patiënt of van wien ook aan het bankbestuur berichten, dat een ongeval heeft plaats gehad en niet werd aangegeven. Het gebeurt ook, dat in dergelijke gevallen de werkgever den dokter en apotheker betaling aanbiedt volgens het tarief der R.V.B.; in dat geval heeft de dokter (tenzij hij de gedane aanbieding mocht wantrouwen) geen reden, om zich verder met de zaak te bemoeien. Maakt hij de zaak bij de bank aanhangig, dan wordt zij ambtshalve onderzocht en treedt de heele gang van zaken in, evenals na aangifte door den werkgever.

Een collega doet mij nu nog een paar vragen, o. a. over de verhouding tegenover een fondspatiënt, wien een ongeval overkwam, dat niet werd aangegeven. Daarom trent staat voorop, dat de ziekenfondsregeling en de ongevallenwetgeving twee geheel zelfstandige terreinen zijn, elk met zijn eigen rechten en verplichtingen, die over en weer elkander niet kunnen opheffen. Een dokter zal nooit kunnen weigeren zijn fondspatiënt *te behandelen*, op grond van verhoudingen, uit de bepalingen der ongevallenwet voortvloeiende; hij is dat eenvoudig verplicht als fondsgeneesheer en hij kan evenmin van getroffene of werkgever betaling eischen; de R.V.B. heeft wel de verplichting tot betaling, ook al is de getroffene fondspatiënt, maar niemand anders is daartoe verplicht. En is getroffene geen fondspatiënt, dan staat hij tegenover den dokter als particulier. De werkgever zal niet tot betaling verplicht zijn, indien niet *hij* de hulp van den dokter voor den getroffene heeft ingeroepen: de patiënt zelf zou dus moeten betalen, maar zijn belang, zoowel als dat van den dokter, zal dan wel eischen te zorgen, dat de zaak bij de bank bekend worde. De vraag, of ook in zulk een geval de bank zal betalen, indien na onderzoek het geval blijkt niet hiervoor in de termen te vallen, durf ik niet te beantwoorden. In de wel-aangegeven gevallen geschiedt dit (behoudens eenige bijzondere bepalingen) voor de behandeling tot op den dag, waarop aan den dokter bericht werd, dat het geval niet in de termen der wet valt. In zulk een geval is hiertoe aanleiding, omdat de dokter, *door de aangifte van den werkgever*, voorloopig reden had te verwachten, dat hij voor rekening der bank behandelen mocht (de dokter *weigere* de drie hem gestelde vragen te beantwoorden, voordat de voorzijde van het formulier door den werkgever werd ingevuld). Het is duidelijk, dat die aanleiding er dus niet is, wanneer de aangifte niet van den werkgever uitgaat; de dokter zou anders zelf, door de aangifte te bevorderen, zich een aanspraak op de bank kunnen scheppen.

's-Gravenhage,
17 April 1916.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS,
Contr. geneesk. der R.V.B.

BRIEFWISSELING.

DONDERS-GEDENKTEEKEN.

Bij den secretaris der afdeling Rotterdam en omstreken onzer Maatschappij kwamen nog de volgende bijdragen in voor het DONDERS-gedenkteeken: L. M. de Buy Wenniger *f* 5.—. A. van Rossem *f* 2.50.

Redactie.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Pokken en waterpokken.** In het Institut für Infektionskrankheiten „ROBERT KOCH” wordt een onderzoek ingesteld naar de waarde der methode ter